

POSTANOWIENIE

24 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Trzebiatowski

na posiedzeniu niejawnym 24 września 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku Z.D.

z udziałem A.D.

o zmianę postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku po F.D.,

na skutek skargi kasacyjnej Z.D.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku

z 22 lutego 2023 r., IV Ca 1015/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od Z.D. na rzecz A.D. 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

(M.K.)

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Z.D. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku z 22 lutego 2023 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnił oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jednej spośród wyżej wymienionych podstaw kasacyjnych, a mianowicie ostatniej z nich (tj. oczywistej zasadności).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, niepubl.).

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec rażącego naruszenia art. 679 § 1 k.p.c. w zw. z art. 670 § 1 k.p.c., ponieważ Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie, iż wnioskodawca spełnił wszystkie przesłanki pozytywne warunkujące dopuszczalność zmiany prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, w szczególności, że nie wykazał, iż nie miał wiedzy i nie dysponował testamentem w toku poprzedniego postępowania o stwierdzenie nabycia spadku.

Okoliczności wskazane przez Skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw,

aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa. Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności ani w ogóle o tym, że zaskarżone postanowienie jest – wskutek zarzucanego naruszenia przepisów – oczywiście nieprawidłowe. Ponadto, argumentacja zawarta w tym wniosku sprowadza się do kwestionowania oceny materiału dowodowego i ustaleń faktycznych. W związku z tym trzeba przypomnieć, iż stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Ubocznie należy wskazać, że okoliczności odnalezienia testamentu F.D., podawane przez Skarżącego, Sąd uznał za budzące poważne wątpliwości, a także za nieracjonalne i niewiarygodne. Wskazał również na sprzeczności w jego zeznaniach, nieprawdziwe treści oraz kluczenie w podstawowych kwestiach. W tych okolicznościach tym bardziej brak jest podstaw, aby twierdzić o oczywistej zasadności skargi (tj. o oczywistej nieprawidłowości zaskarżonego nią orzeczenia).

Wobec powyższego nie można uznać, że w przedmiotowej sprawie przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została wykazana w sposób właściwy.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

[SOP]